

Козацьке, Любитово велася справжня партизанська боротьба.

На сьогодні бракує праць, які б розкривали регіональну специфіку українського руху Опору та боротьбу з ним німецьких та радянських спецслужб, особливо в східних областях України. Врешті сама постановка питання про діяльність ОУН-УПА на сході України до останнього часу наштовхувалася на усталений міф про теорію і практику українського націоналізму, як типово західноукраїнського явища, особливо коли це стосується Сумської області – «колиски радянсько – партизанського руху».

ВІДРОДЖЕННЯ СЛАВЕТНИХ ІМЕН КОНОТОПЩИНИ

Викладач Завалій Л.П., студ. Лещенко Ю., КІСумДУ

Дослідження творчої спадщини митців рідного краю належить до важливих навчально-виховних завдань, що допомагають сформувати художньо-естетичні смаки та патріотичні почуття молоді.

Одним із яскравих представників плеяди художників Конотопщини є Колесников Г.М., проте його ім'я є недостатньо відомим у Конотопі. Тому дослідження життєвого шляху та творчої спадщини цього художника є досить актуальним.

Колесников Гліб Миколайович народився 19 листопада 1927 р. у м. Конотоп. Середню освіту здобував у школі №37 (зараз – ЗОШ №10), де закінчив 7 класів.

У 1944 р. сімнадцятирічним юнаком Колесников Г.М. виконував громадянський обов'язок в артилерійських військах, брав активну участь у боях за визволення України, починаючи з Донеччини; після Великої Вітчизняної Війни продовжив військову службу у Німеччині топографом.

У 1952 р. Колесников Г.М. повернувся до рідного Конотопа, де продовжив здобувати освіту у вечірній школі. Після 3 років навчання у ній закінчив 11 класів та вступив до Конотопського залізничного технікуму.

Здобувши необхідні знання, випускник технікуму розпочав свій трудовий шлях на заводі "Буддеталь" з посади майстра. Пропрацювавши рік на даному підприємстві, Колесников Г.М. перейшов на роботу до Конотопського електромеханічного заводу. На новому місці роботи свою кар'єру розпочав контрольним майстром у відділі головного технолога, потім став інженером-конструктором відділу механізації та автоматизації заводу.

Завдяки своїм трудовим та бойовим заслугам Колесников Г.М. є Ветераном Великої Вітчизняної Війни, Ветераном Праці, переможцем соціалістичних змагань. Також він є заслуженим винахідником СРСР, має сім авторських свідоцтв про здійснення винаходів та безліч державних нагород.

Окрім того, Г.М. Колесников має неабиякі творчі здібності та хист до малювання. Розпочавши створювати свої мистецькі твори ще з дитинства, активно працює й після досягнення пенсійного віку. Провідною темою творчості Гліба Миколайовича є змалювання краси природи рідного краю, яку він увічнює у своїх творах, створюючи неповторні пейзажі. З особливою силою художньої виразності Г.М. Колесников зображає ліс, річку, поле, луг. Завдяки майстерному володінню пензлем йому у своїх творах вдається відтворити неповторну атмосферу рибалки, туристичного походу тощо.

Г.М. Колесников здобув всесвітнє визнання. Його картини прикрашають приватні галереї Канади, Росії, а також рідного Конотопа.

Обов'язок кожного з нас – це примноження надбань рідного краю, уславлення відомих постатей Конотопщини, оскільки пам'ять і повага до творчості – неоціненний скарб для молодого покоління.

СТОСУНКИ Т.Г. ШЕВЧЕНКА ТА П.А. ОВСЯННИКОВА

Кореспондент газети «Конотопський край» Лисий І.Е.

Знайомство Тараса Григоровича з Павлом Абрамовичем відбулося 20 вересня 1857 року в Нижньому Новгороді на пристані під час повернення із заслання. Саме тоді, коли поліцмейстер міста одержав вказівку затримати Шевченка і, відібравши незаконно видану перепустку, відправити назад, до Оренбурга.

Дізнавшись про поетову неприємність, П.Овсянников, як земляк, одразу ж подав руку допомоги. По-перше, він після знайомства забрав прямо з пристані і поселив страждальця-поета у себе на квартирі (за радянських часів – набережна Жданова, 2. Там поет прожив до 8 січня 1858 р. /5,482/), дав йому притулок, місце, де він міг жити, по-друге, разом з го-ловним управителем пароплавної компанії “Меркурій” М.Брилкіним порадив Тарасу Григоровичу негайно “захворіти” /6,137/.

Треба було виграти час, щоб домовитися з міським лікарем, який засвідчив би хворобу поета, нездатність його до подорожі назад, в Оренбург. Про це Шевченко в своєму “Щоденнику” так записав: “Добрыє мои друзья – Н.А.Брилкин и П.А.Овсянников посоветовали мне прикинуться больным во избежание путешествия по этапам в Оренбург, за получением указа об отставке. Я рассудил, что не грех подлость отворотить лицемерием, и притворился больным. До первого часа лежал, читал “Голос из России” и дожидал медика и полицмейстера” /3,220/.

Далі на сторінках щоденника Шевченко висловлює свою безмежну вдячність Овсянникову та його друзям, які прийшли на допомогу в той час, коли поет вже не знав, що й діяти.

Міський лікар А.Г.Гортвіг, “спасибо ему, без малейшей формальности нашел меня больным какой-то продолжительной болезнью”, а поліцмейстер Лаппо-Старженецький засвідчив її. Після